

“*Ciutat de Llops*’ és la culminació de tota la meua trajectòria com a escriptor”

ENTREVISTA A

Andreu Carranza escriptor

Flix Andreu Prunera

Pregunta: Aquest dimecres ha sortit la seua última novel·la, *Ciutat de Llops*. Ambientada al llarg del riu i amb l'Ebre com a gran protagonista.

Resposta: Efectivament. *Ciutat de Llops* és una novel·la que narra un viatge de llagut a vela pel riu Ebre i a l'expedició els hi passen coses. Comencen a les goles de l'Ebre, a la desembocadura i van pujant i remuntant el riu. Al final, el viatge no és només pel riu Ebre sinó pel seu propi riu interior, per les seues vivències, els seus sentiments i les seues inquietuds. A mesura que pugen riu amunt, hi ha molts misteris als quals s'hauran d'enfrontar.

P: Fa contínues referències a les antigues embarcacions, i al passat de l'Ebre en general.

R: Tota la novel·la és una contraposició entre el passat cert i el futur incert de l'Ebre. Vol ser un homenatge als antics llagutgers i a la tra-

TRADICIÓ

“La novel·la contraposa el passat cert de l'Ebre amb el futur incert que haurà d'afrontar en els propers anys”

dició perduda dels navegants de riu... però també hi apareixen molts mites del present i del passat. Per mi aquesta obra significa molt, és la culminació d'uns 25 anys de trajectòria literària, que es plasmen, d'una manera o d'una altra a la novel·la.

P: I què la fa tan especial?

R: Diverses coses, primer de tot i a banda del vessant literari, puc dir que hi apareixen quasi tots els elements que marquen la meua obra d'una forma recurrent. En primer lloc, hi ha el riu Ebre, que hi és sempre molt present. També el paisat-

ge anhelat... i la recerca d'un món perdut. La recerca del pare, com fa el protagonista de la novel·la i que també és especial. Per últim, també és molt important que faci un crit en contra de les agressions al territori. Per això crec que *Ciutat de Llops* tanca un cercle, m'ha costat quasi 25 anys escriure-la, i hi ha quasi tots els elements que caracteritzen la meua novel·la.

P: Agressions al territori?

R: És clar. La Ribera d'Ebre és la comarca amb el Producte Interior Brut (PIB) més alt de Catalunya, una de les més grans d'Europa però, d'altra banda, està a la cua en renda per càpita. És una comarca nuclearitzada i amb presència de fa molts anys d'una fàbrica química. La navegació comarcal ha entrat en un camí que jo crec que no té sortida. Quan s'acabin les fàbriques i les nuclears què farem?

P: I no és el primer cop que posa sobre la taula, diu, les incerteses en les quals viu la Ribera d'Ebre i la seua gent?

R: Jo crec que no. Una de les meues primeres obres es titula *La Barca*, i explica la història de la barca d'Ascó, que va desaparèixer un dia, i a l'endemà estava a la central nuclear, mentre la construïen, i allà la van destruir. El llibre de les set xi-beques és un recull d'històries i narracions on també es posen sobre la taula reivindicacions del territori... I, de fet, la meua literatura ha estat molt marcada per la tragèdia de la meua família.

P: ...

R: El meu pare era l'alcalde d'Ascó, i es va oposar a l'entrada en funcionament de la central nuclear. Va dir que, si la central entrava en funcionament, la família marxaria. I vam marxar. Jo era un noi jove i també els meus germans. Això va suposar un xoc brutal: un veritable autoexili. En aquest sentit, puc dir que aquí se'm desperta una inquietud i una necessitat de recórrer a la literatura. Per això també

Andreu Carranza és escriptor i aquesta setmana ha estrenat la seua última novel·la, *Ciutat de Llops*. / CEDIDA

VIVÈNCIES

“La meua literatura ha estat marcada per la tragèdia de la meua família amb la central nuclear d'Ascó”

el paisatge hi té una rellevància especial... suposo que tot hi està relacionat. Considero la literatura com una força viva, un anhel, com van fer als seu dia alguns dels poetes més importants de la literatura catalana, com Joan Maragall... Amb la meua família va arrancar tot i el procés culmina amb *Ciutat de Llops*. Per això és tan important per a mi aquest llibre, és la culminació de la meua trajectòria i, a la vegada, serveix per tancar alguns fantasmes del passat

P: De *Ciutat de Llops* jo ja li havia sentit parlar fa anys. Com ha anat el procés de creació? Diu que ha durat 25 anys!

R: Així és. D'aquesta obra n'havia parlat en altres ocasions. És l'obra que, sens dubte, més anys he treballat. Puc dir que ha anat vivint, creixent i madurant en mi mentre

ESFORÇ

“*Ciutat de Llops*’ és el llibre que més he treballat. M'ha costat escriure'l uns 25 anys i ha crescut amb mi”

feia altres coses. Durant tots aquests anys s'ha anat fent, ha donat molts talls i l'he presentat a algun premi literari que, per sort, no el vaig guanyar i, d'aquesta manera s'ha pogut anar enriquint encara més. I així ha anat creixent. Finalment tant l'agència literària Carme Balcells com l'editorial Columna van considerar que és una obra de qualitat i que s'havia de publicar perquè forma part imprescindible, diria jo, de la meua progressió com a autor. Però també he de dir que crec que és una obra que feia falta al territori. Deixant de banda els aspectes purament literaris, també hi ha molts elements que formen part de la memòria col·lectiva i del futur incert que tenim, i la reivindicació territorial, que crec que s'havia de posar en una novel·la, i trencar el silenci.

P: Com veu la salut de les lletres ebrencques? Marta-Rojals, Miquel Esteve, Josep Igual, Sebastià Giróns... són molts noms ja de rellevància a nivell nacional.

R: És un moment molt dolç per a la literatura de l'Ebre i jo crec que això ha estat fruit d'un llarg procés, molt calmat. Arranca, deu fer uns 25 o 26 anys. Jo vaig començar que no hi havia pràcticament res com a literatura ebrenc. I, en canvi, al llarg dels anys he pogut veure nàixer molts autors de relleu i és extraordinari la gran força, els grans noms que hi ha, a dia d'avui, a la literatura ebrenc. Crec que les lletres de casa nostra aporten una visió que feia falta i que, fins ara, no tenia la literatura catalana. A Catalunya, com a nació, era molt necessari que hi hagués una literatura particular d'un món, d'un univers, tan particular com és el de les Terres de l'Ebre. Fins fa poc, podem dir que no existia com a tal. Hi havia grans noms cabdals, i aïllats, com Sebastià Juan Arbo, Artur Bladé, Jesús Moncada, però no hi havia un curs literari com el que hi ha ara. Jo he crescut amb ell i crec que és extraordinari. L'hem d'aprofitar!